

Van de bijna 12.700 Jettenaren van buitenlandse origine hebben 9 de Belgisch-Canadese nationaliteit. Alexandre Soucisse is een van hen. Samen met zijn 3 kinderen is hij goed voor bijna de helft van de Canadese vertegenwoordiging in onze gemeente. Hoog tijd dus voor een trans-Atlantisch luik aan onze serie 'Jettenaren van de wereld'...

Zijn eerste kennismaking met België dateert van 2000, toen Alexandre Soucisse een jaar lang ging werken in Louvain-La-Neuve. Tijdens dat verblijf leert hij Laurence kennen en samen trekken ze na afloop van zijn professionele verplichtingen in België terug naar zijn roots, Montreal, de grootste stad van de Canadese provincie Quebec. Laurence verblijft er aanvankelijk met een studentervisum en daarna met een tijdelijk visum. Omdat de toekenning van een permanente verblijfsvergunning niet eenvoudig is, beslist het jonge koppel in 2003 terug te keren naar België. 'Brussel leek ons het beste van twee werelden: de stad – waar ik opgegroeid ben – en België, de heimat van Laurence', licht Alexandre hun keuze toe. Emigreren is trouwens voor de helft van zijn fa-

milie zowat een tweede natuur. Ook zijn moeder verliet op 20-jarige leeftijd haar geboorteland Egypte om zich te settelen in Canada.

Gevallen voor Jette

Na wat omzwervingen langs Elsene, Brussel-Stad en Schaarbeek, komen Alexandre en Laurence in hun zoektocht naar een betaalbare woning als bij toeval terecht in Jette. 'Bij een bezoekje aan de zondagmarkt vielen we voor de charme van het Astridplein en de marktsfeer', herinnert Alexandre zich. In 2010 – ondertussen is aan gezinsuitbreiding gedaan en zijn er de 3-jarige Juliette en de pasgeboren Lucien bijgekomen – settelt het koppel zich in de Herrewegestraat. Negen jaar later wonen ze er nog altijd, zij het nu met z'n vijven, want in 2014 kwam Augustin er bij.

'Na bijna 10 jaar kan je wel stellen dat we toch min of meer geworteld zijn in deze gemeente. We hebben er onze vrienden, onze favoriete winkels, enzovoort,' resumeert Alexandre het afgelopen decennium. 'Ik denk dat een terugkeer naar Canada, of een emigratie naar eender welk land, een nieuwe ontheemding zou betekenen.'

Uurverschil

Diepgeworteld in Jette of niet, voor Alexandre zijn Montreal en Quebec nooit ver weg. 'We gaan er nog er nog geregeld naartoe, zo om het anderhalf jaar, nu eens in de zomer, dan weer in de winter', weet hij te vertellen. De volgende reis komt voor het Canadees-Belgische gezelschap trouwens alsmat dichterbij. 'Eind april vliegen we er naartoe om de 100ste verjaardag van mijn grootmoeder te vieren', klinkt het enthousiast. 'Ik kijk ernaar uit, want ook mijn zus zal er bij zijn. Zij woont in het westen van Canada, zo'n 3.500 km van Montreal. Voor haar is de reis naar Montreal zelfs langer dan voor ons!' Dat Alexandre dat uurverschil aanhaalt, blijkt niet zo toevallig te zijn. 'Dat is wat mij het meeste hindert bij mijn contacten met mijn familie en vrienden aldaar', geeft hij toe. 'Na zoveel jaar moet ik nog altijd nadenken voor ik hen bel om me ervan te vergewissen of het er nu morgen, middag of avond is. Het went nooit.'

“
Binnenkort keren we terug naar Canada voor de 100ste verjaardag van mijn grootmoeder

Licht en sneeuw

Met zijn optimistische ingesteldheid probeert Alexandre Soucisse het leven in België van de positieve kant te bekijken. 'In mijn dagelijkse contacten kom ik niets dan open en warme mensen tegen, en toch haalt vooral kommer en kwel het nieuws. Daarom probeer ik me gericht te laten informeren en niet zomaar passief te slikken wat de media mij voorschotelt.'

Om af te sluiten wilden we nog weten wat hij het meeste mist aan Canada, en zo eindigt ons gesprek met een poëtische noot: 'De sneeuw! Bij sneeuw baadt alles in een ander soort licht. Als ik 's morgens mijn ogen open, weet ik of er een sneeuwtapijt ligt nog voor ik de gordijnen geopend heb...'